

varig, kan, som tidligere omtalt, normalt først bedømmes i løbet af et år, altså et år efter tidspunktet for anmeldelsen. Der stilles derfor ikke forslag om frister for Arbejdsskade styrelsens stillingtagen til spørgsmålet, om der foreligger en pludselig løfteskade.

Afgørelse om stillingtagen til erstatnings- og godtgørelsspørgsmål skal så vidt muligt træffes inden for 1 år og senest efter 2 år. Der henvises til lovens § 31, stk. 1, der ikke foreslås ændret.

Administrative og økonomiske, herunder erhvervmæssige, konsekvenser af lovforslaget

Økonomiske, herunder erhvervmæssige, konsekvenser

Den samlede merudgift ved at anerkende pludselige løfteskader skønnes til ca. 235 mill. kr. årligt (PL-1996).

Denne udgift er fordelt med 222 mill. kr. til godtgørelse for varigt mén og erstatning for tab af erhvervsevne, 10 mill. kr. til administrationsbidrag og 3,0 mill. kr. til speciallægeerklæringer m.v. I administrationsbidraget er medregnet samtlige udgifter til administration af disse sager i såvel Arbejdsskade styrelsen som Den Sociale Ankestyrelse.

Det er i beregningerne forudsat, at Arbejdsskade styrelsens administrationsbidrag for disse sager skal svare til det nuværende administrationsbidrag for erhvervssygdomssager.

Såfremt den administrative praksis vil indebære, at hovedparten af sagerne må forelægges for Erhvervssygdomsudvalget, vil administrationen af disse sager blive langt mere ressourcekrævende end gennemsnittet for nuværende erhvervssygdomssager. Dette vil betyde, at administrationsbidraget må forhøjes ved Arbejdsskade styrelsens fremtidige takstfastsættelse.

Den samlede udgift deles mellem staten, (amts-)kommuner (selvforsikrede samt kommuner og amtskommuner forsikret hos Kommunernes Gensidige Forsikringsselskab) og (andre) forsikringsselskaber på grundlag af den nuværende fordeling af arbejdsskadesager vedr. ryglidelser.

Den statslige andel af de 235 mill. kr. udgør 10 mill. kr., kommuner og amtskommuners andel 85 mill. kr., mens andre forsikringsselskabers andel udgør 140 mill. kr.

For at kunne beregne størrelsen af erstatningerne har det været hensigtsmæssigt at beregne udgifterne som kapitaliserede ydelser, d.v.s. som engangserstatninger. I det omfang erstatningerne for tab af erhvervsevne udbetales som løbende ydelser, vil forsikringsselskabernes (og dermed arbejdsgivernes)

udgifter blive højere end beregnet ovenfor, idet hensættelser til løbende erstatninger udgør større beløb end kapitalerstatninger.

Der er krav om, at der skal være tale om varige skader. Det vil tage op til et år, før Arbejdsskade styrelsen kan vurdere, om en skade er varig. Derudover skal Erhvervssygdomsudvalget have fastlagt en praksis for anerkendelse af disse sager. Det betyder, at udgiften vil være meget beskeden i 1996, og også i 1997 og 1988 antages den at blive lavere end de 235 mill. kr. Der skønnes først fuld udgiftsvirkning fra 1999 og fremover.

Ved beregningen af erstatningsudgifterne er der udelukkende taget hensyn til de erstatninger, som direkte forventes udbetalt i årene 1996-1999. Der er ikke taget hensyn til, at forsikringsselskaberne efter den forsikringsmæssige lovgivning har pligt til for hver skadeårgang at foretage hensættelser til alle udgifter, der vedrører den pågældende årgang. Der skal således foretages en hensættelse svarende til selskabernes andel af den samlede udgift med fradrag af, hvad der måtte være udbetalt i året. Det vil sige, at det fulde udgiftsniveau for de forsikrede arbejdsgivere vil være nået i 1996.

Indførelse af det nye arbejdsskadebegreb med de dertil knyttede principielle drøftelser i Erhvervssygdomsudvalget kan medføre, at der kan blive tale om en vis ophobning af sager. Efter der er tilvejebragt et vist erfaringsgrundlag, er det antaget, at afvikling af ophobede sager kan betyde merudgifter i de følgende år.

Generelt bemærkes, at beregningen af de økonomiske konsekvenser er forbundet med en meget betydelig usikkerhed, hvilket dels skyldes, at der er tale om indførelse af et helt nyt arbejdsskadebegreb, og dels at de faktiske økonomiske konsekvenser vil være helt afhængige af den praksis, der fastlægges i Erhvervssygdomsudvalget.

Det er i de økonomiske beregninger forudsat, at forelæggelsen for Erhvervssygdomsudvalget ikke vil betyde forsinkelser på sigt i sagsgangen. For at forebygge dette forudsættes som tidligere nævnt

- 1) en forøget mødeaktivitet i Erhvervssygdomsudvalget,
- 2) fastsættelse af en nærmere vejledning for anerkendelse af pludselige løfteskader, når udvalget har opbygget en vis erfaring og
- 3) hjemmel til at nedsætte et mindre udvalg, der kan (for)behandle sager og frigøre kapacitet i Erhvervssygdomsudvalget.

Med ikrafttrædelse pr. 1. august 1996 skønnes forslaget at medføre en samlet merudgift på ca. 10 mill. kr. i 1996. Dette beløb er fordelt med 3 mill. kr. til mén-godtgørelse og erstatning for tab af erhvervsev-